

Προς τα που είναι το «μπροστά» της Ευρώπης;

Pro Europa

Σχόλια

<https://www.pro-europa.eu/europe/el/pros-ta-pou-ine-to-brosta-tis-evropis/>

Η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται αντιμέτωπη με τρεις τεράστιους κινδύνους. Οι κίνδυνοι αυτοί λέγονται: ψηφιακός κόσμος, μετανάστευση, κλιματική αλλαγή. Τα τρία αυτά τεράστια θέματα την βρίσκουν απροετοίμαστη να τα αντιμετωπίσει και κινδυνεύει να διαλυθεί μέσα στην αδυναμία της.

Το πρώτο και βασικότερο, το πλέον επικίνδυνο που δυστυχώς το κοινό το θεωρεί μακρινό κι αδιάφορο, είναι η τεχνολογία. Έως πριν λίγα μόλις χρόνια, ποιος ήταν ο παγκόσμιος χάρτης υψηλής τεχνολογίας; Ήταν υπερδύναμη αδιαμφισβήτητη οι ΗΠΑ, με τη Σίλυκον Βάλεϋ ως πρωτεύουσα, με τα λαμπρά εκπαιδευτικά ιδρύματα υψηλής τεχνολογίας. Όλος ο υπόλοιπος κόσμος υποτασσόταν στον βασιλέα. Ακολουθούσαμε με κομμένη ανάσα η

Ιαπωνία και εμείς οι Ευρωπαίοι. Σήμερα η εικόνα έχει αλλάξει ριζικά. Ο βασιλιάς ανετράπη. Οι ΗΠΑ προσπαθούν να κρατήσουν τα ινία, αλλά η μάχη για την τεχνολογική υπεροχή το 2020 δείχνει ότι νικητής θα είναι η Κίνα. Η Ουάσιγκτον προσπαθεί με εμπορικό πόλεμο (τι άλλο;) να το εμποδίσει, εμείς οι Ευρωπαίοι κοιτάμε, Ρώσοι και Ινδοί κοιτούν από μακριά και πεινασμένοι. Η νέα αυτή τεχνολογία δεν είναι παιχνιδάκια στο κινητό, είναι αυτή που θα επιτρέπει στα ρομπότ να χειρουργούν, στα αυτοκίνητα να τρέχουν να βρουν τον οδηγό τους, η βιομηχανία να παράγει χωρίς ανθρώπινη παρεμβολή. Μαζί θα είναι εύκολο να ληστευθούν τράπεζες, να διαβαστούν όλα τα άκρως απόρρητα, να γκρεμισθεί κάθε χώρας η άμυνα, να προκληθεί σκοτάδι σε κάθε αστυνομία, να καθορισθούν τα ποσοστά των εκλογών (όχι δημοσκοπήσεις αλλά τα αποτελέσματα). Με δύο λόγια: είναι ο κόσμος μας αύριο το πρωί, με τις απίστευτες δυνατότητες αλλά και τις απίστευτες ανασφάλειες που φέρνει. Και θύμα δεν θα είναι μόνο το τάδε υπουργείο ή το NATO. Στο έλεος του διαδικτύου μένει ο κάθε πολίτης, η κάθε επιχείρηση. Αυτό δεν είναι science fiction, είναι αυτό που θ' αρχίσει σε λίγους μήνες.

Η Ευρώπη παρακολουθεί το ζήτημα με έντονη ανησυχία. Έχει ήδη κατανοήσει ότι μπορεί ως Ένωση ή κάποιο κράτος-μέλος της να πέσει αμέσως θύμα είτε ιδιωτών είτε κυβερνήσεων. Ήδη αυτό συνέβη. Το 2007 στην Εσθονία έκλεισαν όλα τα κομπιούτερς των Τραπεζών και των δημοσίων φορέων, πολίτες και κρατικοί υπάλληλοι δεν μπορούσαν να στείλουν η-μέηλ, εφημερίδες και ραδιόφωνα κόπηκαν από κάθε πρόσβαση σε ειδήσεις. Όταν η κυβέρνηση της Εσθονίας ζήτησε τη βοήθεια της Ευρώπης, έπεσε σε τοίχο: πρώτη φορά εμφανίστηκε όχι μια φυσική καταστροφή αλλά ψηφιακή επίθεση, και δεν υπήρχε προηγούμενο. Κανείς δεν ήξερε τι να κάνει. Κι όταν κατάλαβαν ότι αυτή η επίθεση κατευθυνόταν από τη Ρωσία (ήταν μάλλον μια άσκηση του Πούτιν να δει τι μπορεί να κάνει όταν χρειασθεί για κάποια χώρα), κανείς δεν

μπορούσε να το αποδείξει και κανείς δεν ήξερε πώς να αντιδράσει – ούτε να τιμωρήσει, ούτε να απαντήσει, ούτε να προστατευθεί. (βλέπε Camino Mortera-Martinez: Game over? Europe's cyber problem). Αυτό συνέβη 10 χρόνια πριν καν αρχίσει η συζήτηση για τη λεγόμενη 5^η γενεά τεχνολογίας (5G). Ωστόσο, από τότε δεν έχει γίνει ούτε ένα βήμα μπροστά, και ακόμη δημοσιεύονται εκθέσεις για το τι μας απειλεί. Μαθαίνουμε ότι η Αμερική έχει πρόβλημα με τη Huawei, αλλά δεν καταλαβαίνουμε γιατί και τι σημαίνει. Θεωρούμε παρανοϊκή την έκρηξη του Τραμπ επειδή η Κίνα δίνει αυτή την τεχνολογία στη Νότιο Κορέα και στο Ιράν, δηλαδή σε καθεστώτα απρόβλεπτα και με παρανοϊκές ηγεσίες. Αλλά δεν είναι μόνον τα απρόβλεπτα καθεστώτα που μας απειλούν. Όποιος θέλει μπορεί να αποκτήσει τέτοια τεχνολογία που ούτε καν εγκαταστάσεις χρειάζεται.

Και το ερώτημα παραμένει: πως θα προστατευθούμε; Πως θα κρατήσουμε τον Δυτικό κόσμο ως ηγέτη του νέου ψηφιακού κόσμου; Αδύνατον βεβαίως. Ποια θα είναι η στάση μας; Θα παρακολουθούμε ηλιθίως μήπως ή πότε αυτό θα συμβεί και με μας;

Δεύτερο μέγα πρόβλημα είναι η μετανάστευση. Δεν χρειάζονται μαντεία: όσο συνεχίζονται οι πόλεμοι και οι βόμβες είναι καθημερινότητα, όσο διατηρούνται οι αφόρητες συνθήκες ζωής και η καταστροφές, τόσο θα αυξάνει η ροή των μεταναστών στην Ευρώπη. Είναι κολοσσιαίο λάθος ορισμένων πολιτικών να νομίζουν πως αυτό το λένε οι ρατσιστές. Δεν πρόκειται για ρατσισμό. Ουδείς ενοχλείται και ουδείς σχολιάζει την αυξανόμενη ροή Κινέζων. Ας ξεκαθαρίσουμε: το πρόβλημα το δημιουργεί το ισλάμ. Όχι επειδή είναι διαφορετική θρησκεία. Και η κινεζική είναι διαφορετική. Αλλά επειδή καταργεί δικαιώματα του ανθρώπου, επειδή εισάγει μίσος και τύφλωση. Αυτό δεν είναι θρησκεία,

είναι πάθηση. Ας δεχθούμε, όσες χώρες μπορούν και η υποδομή τους το επιτρέπει, τους πεινασμένους και βασανισμένους ανθρώπους. Ας έλθουν, εφ όσον αυτό επιβάλλει η ανθρωπιά μας. Αλλά με πλήρη απαγόρευση της εφαρμογής των δικών τους νόμων. Εφ όσον αυτό δεν επιβληθεί, η Ένωση δεν θα οδηγηθεί σε πολυθρησκευτική κοινωνία ή σε πολυπολιτισμό, αλλά σε ξεκάθαρη πολυνομία και σε κατάργηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δεν μπορεί να υπάρξει Ευρωπαϊκή Ένωση εφ όσον ο κάθε ιμάμης ή κι ο κάθε ιερωμένος όποιας θρησκείας ορίζει αυτός τα δικαιώματα του ανθρώπου. Δεν μπορεί να υπάρξει Ένωση εάν ο ένας παίρνει διαζύγιο έτσι και ο άλλος αλλιώς, εάν ένας κληρονομεί έτσι και ο άλλος διαφορετικά, εφ όσον παντρεύουν μικρά παιδάκια. Η Ένωση μπορεί να είναι πολυθρησκευτική και πολυπαραδοσιακή, αλλά δεν μπορεί να είναι νομικός πανζουρλισμός.

Ας προσέξουμε καλά: στην Ευρώπη δεν αγωνιστήκαμε επί αιώνες για να επιβάλουμε στον ιερέα να καταργήσει την έννοια της αμαρτίας. Αγωνιστήκαμε να βγάλουμε τις αντιλήψεις της θρησκείας από το δικαιοκ πλαίσιο της κοινωνίας. Ο ιερέας ας λέει ό,τι κρίνει. Ο λόγος του όμως δεν μπορεί να ορίζει τον νόμο. Αγωνιστήκαμε για να έχουν τα παιδιά παιδική ηλικία, και τιμωρούμε αυστηρά την παιδοφιλία. Αγωνιστήκαμε για να έχουν οι γυναίκες μας όλα τα δικαιώματα που έχουν και οι άνδρες. Αγωνιστήκαμε να έχει ο γάμος θεσμικό νομικό πλαίσιο, όχι να λέει ο σύζυγος τρεις φορές μια λέξη και αυτοστιγμής η σύζυγος να βρίσκεται στο δρόμο χωρίς δικαιώματα. Αγωνιστήκαμε να έχει τιμή και αξιοπρέπεια κάθε γυναίκα, όχι να είναι σκλάβα στο σεράι.

Γι αυτό και για πολλούς λόγους ακόμη, επιμένουμε χωρίς κανένα ρατσισμό: ναι στους κατατρεγμένους, όχι στην ανομία. Ναι στον

συνάνθρωπο, όχι στον δουλοκτητή. Ναι στον εργαζόμενο, όχι στον συλλέκτη επιδομάτων. Ναι στη θρησκεία, όχι στην καλλιέργεια μίσους. Ναι στην ελεύθερη έκφραση, όχι στην τρομοκρατία.

Τρίτο οξύ πρόβλημα είναι η κατάσταση του πλανήτη. Το κοινό πιστεύει πως πρόκειται για οικολογικές ευαισθησίες, οι οποίες μπορούν και να περιμένουν, δεν είναι κρίσιμο θέμα. Όμως, δεν είναι τόσο απλό το θέμα. Για να διατηρήσουμε το κλίμα που αυτή την ώρα έχουμε και το βλέπουμε να παραπαίει, θα πρέπει να παλέψουμε για δεκαετίες. Το κλίμα δεν διορθώνεται δι αποφάσεως. Δεν μπορούμε να λάβουμε γι αυτό μέτρα που θα το βοηθήσουν να ξεπεράσει τα προβλήματα επειγόντως. Σε πείσμα της αφροσύνης αυτής, σε λίγο δεν θα έχουμε δάση, κι αυτό θα έχει συνέπειες και στην αναπνοή μας και στο νερό που πίνουμε. Δεν θα έχουμε θάλασσες αλλά γιγαντιαίες χωματερές χωρίς ψάρια. Είναι απλό: ο πλανήτης μας δεν μπορεί να αντέξει να τρώμε όλοι οι άνθρωποι το μπιφτέκι τους. Δεν μπορεί να παρέχει σε όλους μας απεριόριστη ενέργεια.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το πρόβλημα δεν λύνεται από κάποιους νόμους της Ευρώπης. Αλλά εάν δεν ξεκινήσουμε μια διεθνή συνεργασία τώρα, ποιος και πότε θα μπορέσει να αντιμετωπίσει τις καταστροφές που έρχονται; Ναι, το πρόβλημα είναι παγκόσμιο. Αλλά κάθε χώρα και κάθε άνθρωπος έχει τις ευθύνες του. Και η Ευρώπη έχει περισσότερες ευθύνες από όλους, διότι η Ευρώπη δεν είναι μια χώρα όπως οι άλλες, είναι πρωτεύουσα του πολιτισμού και της ευθύνης, που ονειρεύονται όλοι οι λαοί.